

KIRJE A. A. BOGDANOVILLE JA S. I. GUSEVILLE

11. II. 1905.

Eilen lähetin sähkösanoman suostumuksestani muutoksiinne, vaikka en ole lainkaan samaa mieltä siitä, mitä kirjeestänne saatoin ymmärtää. Mutta minua niin tympäisee tämä viivyttely ja Teidän kysymyksenne kuulostivat sellaiselta pilkanteolta minun suhteeni, etten välitä mistään, kunhan vain tehtäisiin edes jotakin! kunhan vain edustajakokouksesta julkaistaisiin *edes jonkinlainen* tiedoitus, mutta *julkaistaisiin* eikä vain jaariteltaisi siitä! Te ihmettelette sanaa: pilkanteko. Mutta ajatelkaahan todellakin: kaksi kuukautta sitten lähetin ehdotukseni *kaikille* byroon jäsenille*. Yksikään ei kiinnitä siihen huomiota eikä katso tarpeelliseksi vaihtaa mielipiteitä!! Mutta nyt: lennättimitse... voi sentään, me puhumme organisaatiosta, sentralismista, mutta todellisuudessa keskuksen toisilleen mitä läheisimpien tovereiden välillä vallitsee sellainen hajanaisuus, sellainen näpertely, että haluttaa sylkästä. Bundilaiset taas eivät pieksä kieltään sentralismista, vaan heillä *jokainen* kirjoittaa keskuksen joka viikko ja yhteys *tosiasiallisesti* järjestyy. Ja nähdäkseen tuon yhteyden ei tarvitse muuta kuin ottaa käsiinsä heidän „Poslednije Izvestijansa”. Mutta meillä ilmestyy „Vperjod” lehden 6:s numero ja toimituksen jäseneltä (Rahmetovilta) ei ole saatu riviäkään sen enempää „Vperjod” lehdestä kuin „Vperjod” lehdellekään. Meillä „puhutaan” runsaista yhteyksistä kirjallisiin voimiin sekä Pietarissa että Moskovassa, enemistön nuorista voimista, mutta meillä täällä, *kahden kuu-*

* Ks. Teokset, 7. osa, ss. 530—532. *Toim.*

kauden kuluttua työhön kehoittamisen jälkeen (ilmoitus „Vperjodista” ja kirje siitä), ei kuulu eikä näy mitään. Ja Venäjän komiteat (Kaukasia, Nizhni Novgorod, Volganvarresta ja etelästä puhumattakaan) pitävät byroota kokonaan „taruna” ja niillä on siihen täysi oikeus. Jonkinlaisesta Pietarin enemmistökomitean liitosta menshevikkiryhmän kanssa „olemme kuulleet” vierailta henkilöiltä — omilta emme ole saaneet sanaakaan. Emme voi uskoa, että bolshevikit olisivat voineet ottaa tuollaisen turmiollisen ja tyhmän askeleen. Sosialidemokraattien konferenssista ja „blokista” „olemme kuulleet” vierailta henkilöiltä, mutta omilta *ei ole hiiskahdustakaan*, vaikka sen sanotaankin olevan fait accompli*. Nähtävästi bolshevikit ovat vielä kerran halunneet, että heitä petettäisiin.

Meidän ainoana voimamme on avoin suoruus ja yhteenliittynyys, rynnäkön tarmokkuus. Mutta ihmiset ovat nähtävästi veltostuneet „vallankumouksen” johdosta! Kun järjestyneisyys on sata kertaa tarpeellisempaa, niin he myyvät itsensä desorganisaattoreille. Julkilausumaluonnokseen ja edustajakokouksen suunnitelmaan tehdyistä korjaus-ehdotuksista (jotka on esitetty kirjeessä äärimmäisen epäselvästi) näkyy, että huolehditaan liikaa „lojaalisuudesta”: papasha kirjoittaa tuon sanan suoraan ja lisää: ellei keskuksista mainita, niin kukaan ei suostu edustajakokoukseen! Hyvät herrat, lyön vetoa siitä, että jos Te tulette toimimaan *tuolla tavalla*, niin Te ette saa edustajakokousta milloinkaan ettekä pääse milloinkaan pois Pää-äänenkannattajan ja Keskuskomitean bonapartelaisten toivelin alta. Kun edustajakokous kutsutaan koolle *vastoin* keskusten *tahtoa*, joille on annettu epäluottamuslause, kun edustajakokous kutsutaan koolle *vallankumouksellisen* byroon nimessä (olemattoman ja fiktiivisen, jos ryömitään lojaalisten sääntöjen edessä) ja samalla tunnustetaan yhdeksälle bonapartelaiselle ja Liigalle (ha-ha!) ja bonapartelaisille kreatuureille (vastaleivotut komiteat) *ehdoton* oikeus olla edustajakokouksessa, niin se merkitsee itsensä saattamista naurunalaiseksi ja kaiken nauttimansa kunnioituksen murtamista. Keskukset voidaan ja täytyykin kutsua, mutta päätösvaltaisen äänioikeuden tunnustaminen niille on, toistan sen, mielettömyyttä. Keskukset eivät tietenkään

* — tapahtunut tosiaan. *Toim.*

yhtä kaikki suostu *meidän* edustajakokoukseen, mutta miksi annettaisiin aihetta sylkästä liiemman kerran silmillemme? Miksi pitää teeskennellä ja lymyillä? Se on suorastaan häpeä. Me olemme julistaneet *kahtiajakaantumisen*, me kutsumme *uperjodilaisten* edustajakokoukseen, me haluamme järjestää *uperjodilaisen* puolueen ja me katkaisemme, katkaisemme viipymättä *kaikki ja kaikenlaiset* suhteet desorganisaattoreihin,— mutta meille puhutaan lojaalisuudesta, ollaan uskovinaan, että „Iskran” ja „Vperjodin” yhteinen edustajakokous on muka mahdollinen. Se on jonkinlaista komediaa! Selvää on, että edustajakokouksen (jos se tulee) ensimmäinen päivä, ensimmäinen tunti selvittää tuon komedian, mutta edustajakokoukseen mennessä sellainen valheellisuus vahingoittaa meitä kymmeniä ja satoja kertoja.

Todellakin, luulen usein, että $\frac{9}{10}$ bolshevikeista on tosiaankin formalisteja. Joko me liitämme todella raudanlujuaan järjestöön ne, jotka haluavat taistella, ja tulemme tämän pienen, mutta lujan puolueen avulla lyömään uusiskralaisten monenkirjavien aineiden raihnaista hirviötä taikka me osoitamme käyttäytymisellämme, että olemme ansainneet tuhon inhoittavina formalisteina. Kuinka ihmiset eivät käsitä sitä, että *ennen* byroota ja *ennen* „Vperjodia” me teimme kaikkemme lojaalisuuden pelastamiseksi, yhtenäisyyden pelastamiseksi, konfliktin selvittämisen formaalisten, s.o. korkeimpien menetelmien pelastamiseksi!?!? Mutta nyt, byroon *jälkeen*, „Vperjodin” *jälkeen* kahtiajakaantuminen on tosiasia. Ja kun kahtiajakaantuminen tuli tosiasiaksi, niin kävi ilmi, että me *olemme aineellisesti monta kertaa heikompia*. Meidän on vielä muutettava moraalinen voimamme aineelliseksi. Menshevikeillä on enemmän varoja, enemmän kirjallisuutta, enemmän kuljetusmahdollisuuksia, enemmän asiamiehiä, enemmän „nimiä”, enemmän avustajia. Olisi anteeksiantamatonta lapsellisuutta olla sitä näkemättä. Ja ellemme halua antaa maailmalle mitä inhoittavinta esikuvaa näivettyneestä ja verettömästä vanhastapiiasta, joka on ylpeä hedelmättömästä siveellisestä puhtaudestaan, niin meidän on käsitettävä, että me tarvitsemme sotaa ja sotilaallista organisaatiota. Vain pitkällisen sodan jälkeen ja vain erinomaisen organisaation omaamisen ehdolla moraalinen voimamme voi muuttua aineelliseksi.

Tarvitaan rahaa. Edustajakokouksen *Lontoossa*-pitämisen suunnitelma on äärimmäisen mieleton, sillä se tulee maksamaan kaksi kertaa enemmän. Me emme voi keskeyttää „Vperjodin” ilmestymistä, mutta poismatkustaminen pitkäksi aikaa keskeyttää sen. Edustajakokouksen pitää olla yksinkertainen, lyhyt, vähälukuinen. Se on edustajakokous sodan järjestämistä varten. Kaikesta näkyy, että Te luotte itsellenne tässä suhteessa illuusioita.

Tarvitaan avustajia „Vperjodille”. Meitä on vähän. Ellei saada lisäksi 2—3 vakituista Venäjältä, niin silloin on turhaa myös lörpötellä joutavia taistelusta „Iskraa” vastaan. Tarvitaan kirjasia ja lehtisiä, tarvitaan ehdottomasti.

Tarvitaan nuoria voimia. Minä neuvoisin suorastaan ampumaan paikalle ne, jotka julkeavat puhua, ettei ole väkeä. Venäjällä on väkeä äärettömästi, on vain laajemmin ja rohkeammin, rohkeammin ja laajemmin, vieläkin laajemmin ja vieläkin rohkeammin värvättävä nuorisoa *pelkäämättä sitä*. Aika on sota-aikaa. Nuoriso ratkaisee koko taistelun lopputuloksen, sekä ylioppilasnuoriso että erittäinkin työläisnuoriso. Heittäkää syrjään kaikki vanhat paikalleenjuuttumisen, virka-arvon kunnioittamisen y.m. tottumukset. Perustakaa nuorisosta *satoja* vperjodilaisten kerhoja ja kannustakaa niitä työskentelemään täydellä höyryllä. Laajentakaa komiteaa *kolminkertaisesti* ottamalla siihen nuorisoa, perustakaa viitisen tai kymmenisen alakomiteaa, „kooptoikaa” jokainen rehellinen ja tarmokas henkilö. Antakaa jokaiselle alakomitealle oikeus kirjoittaa ja julkaista lehtisiä ilman mitään vitkutusia (se ei ole vahinko, jos erehtyykin: „Vperjodissa” me „leppeästi” oikaisemme). Kaikki vallankumouksellisesti aloitetykykyiset henkilöt täytyy hurjalla nopeudella liittää yhteen ja panna toimeen. Älkää pelätkö heidän valmistautumattomuuttaan, älkää vapisko heidän kokemattomuutensa ja kehittymättömyytensä vuoksi. Ensinnäkin, ellette te pysty järjestämään heitä ja antamaan heille sysäystä, niin he menevät menshevikkien ja Gaponien mukaan ja tuottavat tuolla kokemattomuudellaan vahinkoa viisi kertaa enemmän. Toiseksi, tapahtumat tulevat nyt opettamaan *meidän hengessämme*. Tapahtumat jo opettavat kaikkia nimenomaan vperjodilaisessa hengessä.

On vain ehdottomasti järjestettävä, järjestettävä ja järjestettävä *satoja* kerhoja työntäen kokonaan taka-alalle

tavalliset komitealaiset (hierarkiset) pöyhkeät typeryydet. Aika on sota-aikaa. Joko *uudet*, nuoret, verekset ja tarmokkaat sotilaalliset järjestöt kaikkialla kaiken lajista, kaiken muotoista ja kaikkien kerrosten keskuudessa tehtävää vallankumouksellista sosialidemokraattista työtä varten,—tahi te tuhoudutte leimasimilla varustettujen „komitea”-miesten maineessa.

Tulen kirjoittamaan tästä „Vperjodissa” * ja puhumaan edustajakokouksessa. Kirjoitan Teille *yrittääkseni* yhä vieläkin saada aikaan mielipiteiden vaihtoa, saada aikaan sen, että toimituksen kanssa *saatettaisiin välittömästi yhteyteen* kymmenkunta *nuorta, verestä* työläis- (ja muita) ryhmää, vaikka... vaikka, meidän kesken sanottuna, minkäänlaista toivoa näiden rohkeiden toivomusten toteuttamisesta minulla ei ole. Ehkä parin kuukauden kuluttua pyydätte, että vastaisin lennättimitse, olenko suostuvainen sellaisiin ja sellaisiin „suunnitelman” muutoksiin... Vastaan etukäteen, että suostun kaikkeen... Näkemiin edustajakokouksessa. Lenin.

P. S.** Pitää asettaa tehtäväkseen vallankumouksellista „Vperjodin” toimittaminen Venäjälle. Propagoikaa mitä laajimmin sen tilaamista Pietarista. Tilatkoot ylioppilaat ja erittäinkin *työläiset* sitä kymmenin ja sadoin kappalein omilla osoitteillaan. Nykyisinä aikoina on sen pelkääminen naurettavaa. Poliisi ei milloinkaan voi kaikkia kaapata. Perille saapuu $\frac{1}{2}$ — $\frac{1}{3}$ ja se on jo oikein hyvä. Antakaa tämä ajatus nuorison *jokaiselle* kerholle, ja se löytää itselleen satojakin teitä ulkomaille. Levittäkää laajemmin osoitteita kirjeiden lähettämiseksi „Vperjodille”, mahdollisimman laajasti.

Julkaistu ensi kerran v. 1925
aikakauslehdessä „Proletarskaja
Revoljutsija” № 4 (39)

Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan

* Ks. tätä osaa. ss. 199—209. Toim.

** — Postscriptum — jälkikirjoitus. Toim.